

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Skjaldens Embede

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Skjaldens Embede", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 297. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid81488.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Skjaldens Embede

Du som kun agter *nyttig* Daad i Livet,
Viid! til *Unytte* er ej Glæden givet;
Du holder dog i Buur de Nattergale,
Som kun med Sang sin Føde Dig betale;
Blandt dine Æbler, dine Urtebede
Du vil dog Rosen og Violen frede;
Og stærken Eeg, hvoraf dit Huus du bygger,
Jo taaler spæde Blomst i sine Skygger.
Opfylder du end her med stadig Flid
Din Borgerpligt - foragt ej Skjaldens Id!
Miskjend dog ej din Lærer og din Ven!
Han giver dig sit Alt; vilt du igjen
Ej laane stundom Øre til hans Sang?
O! den forsinker ej din faste Gang;
Han gaaer fra din en vidt forskjællig Vej;
Dog troe mig! uden Maal - det er den ej.

Vil Rovdyr du til Mennesker omskabe,
Skal tøjleløse Flok sin Vildhed tabe,
Forvandles til et Folk; skal ud af Skove
Og Huler de fremlokkes, og ved Love
Forenes, tæmmes; og naar de skal lære
For Pligtens Bud Ærbødighed at bære;
Naar Kjerlighed skal samle Mand og Kvinde,
Og helligt Baand de vilde Lyster binde:
Da er det Skjalden, som med vældig Røst
Skal røre Hjertet i det haarde Bryst;
Som en Amphion bygge Huus og Bye;
Som en Prometheus fra højen Skye
Nedhente Dyds og Andagts skjønne Gnist,
Og ved sin Strengelæeg som Orpheus hist
Forvandle Løvers Myrdelyst til Mod,
Og stille Stormen i det hede Blod.

Naar Ynglingen skal modigt sønderrive
Vellystens Baand, og for sit Land hengive
298 Det varme Ungdoms Blod; naar Friheds Helte
Skal mod Tyranner drage Sværd fra Belte;
Naar liden Hob skal Overmagten møde,
Og ubetvungen for sin Arne bløde.
Naar Sejerherren skal sig selv bekæmpe,
Og Stoltheds Luen i sit Hjerte dæmpe:
Da er det Skjalden med sin Harpes Slag,
Som maner Modet frem paa Stridens Dag;
I Døden danser Hæren ved hans Sang,
Og Frygten flyer fra blodbestænkte Vang;
For Fædrelandet Mand og Yngling slaaer,
Bag Sværdet tryk den frelste Arne staaer;
Ej for Guldkronen blottes skarpe Staal;
Kun Borgerkrandsen er det høje Maal.

Naar en Apelles sig i Aanden hæver,
En Billedverden for hans Øje svæver;
Naar raadvild han det hvide Liin udspænder,
Veed ikke selv, hvor Tankens Strøm sig ender;
Naar en Praxiteles Gravstikken fatter
Forkaster, vælger, og forkaster atter,
Vil af de døde Stene Guder skabe;
Men maae sig i et Hav af Tanker tabe:

Da laaner Skjalden dem sit Ideal;
Han aabner dem Begejstrings Himmelsal;
Han giver Ønsket Retning, Tanken Flugt;
Han Æmnet viser klart, og ordner smukt;
Hvad de har anet i det tause Bryst,
Det tolker han med høj og liflig Røst.
Af Skjaldens Skole Kunstneren udgaaer,
Og ved hans Haand Udødelighed naaer.

Naar Himlen mørknes trindt, og Jorden truer;
Naar Skyer briste, og de røde Luer
Nedhvirvle sig; og naar med Brag og Bulder
Hen over Bjerg og Dale Tordnen ruller;
Naar Havet brøler og naar Luften suser
Orkanen hviner, Himmelpompen bruser;

299

Naar under Jorden Mørkets stærke Jetter
Nedtrække Bjergene, og Dale letter;
Da svulmer kjækt og vældigt Skjaldens Barm,
Sin Røst han blander med Naturens Larm;
Paa Stormens Vinger hæver sig hans Aand,
I Lynets Flamme seer han Almagts Haand;
I Bølgens Fraaden og i Fjeldets Damp,
I de løsladte Elementers Kamp
300 Han seer Alverdens Herres Kæmpegang,
Og følger den tilbedende med Sang.

Naar Torden, Lyn og Storm og Jordskjælv hvile,
Naar Solen leer, og lyse Himle smile,
Naar Haabets Farve smykker Mark og Skove,
Og milde Vinde kruse Søens Vove;
Naar Natten alle sine Lys antænder,
Og venligt glødende Fuldmaanen brænder;
Naar i dens Straaler Bækkens Hvirvler funkler,
Og Fugle slaae i Lundens Skygger dunkle;
Da smelter Skjaldens Sjæl i stille Lyst,
Vemodigt sødt slaaer Hjertet i hans Bryst.
Nu vandrer han i løvbekrandste Bugt -
Nu over Solsystemer gaar hans Flugt.
I Egens Krone - Rosens spæde Blad,
I Kildens Buble - Himlens Stjernerad
Han seer den evige Algodheds Gang,
Og jublende ledsager den med Sang.